

Калипсо полно съ удивленіе и милость, видящи въ єдну такову живу младость толку цѣломудріе благоязычіе, не можеше до насити очи свои гледаючи Телемаха и стоеніе умолчана. Найпослѣ му рече: Телемаше, азъ щати кажа онова що се случи Отцу твоєму, но історія е долга, сега е време да си починишь отъ сичкии твои трудове. Дойди въ мое сѣдалище, въ кое ща те примамъ като єдинъ мой сынъ: дойди, ты ще быдешъ въ това уединеніе утѣшеніе мое; и азъ ща те удостоя да си благополученъ, ако у мѣнешъ да употребишь това благополучіе.

Телемахъ послѣдува богинѣ, коя бѣше окружена отъ єдно множество нимфи, надъ кои сички, она възвышаваше главу свою, якоже єдинъ голѣмъ дубъ въ єдну гору възвышава густы свои стебла надъ сичкии дрєвеса що го укружавать. Онъ се чудеше на нейную свѣтлость и хубость, на скупую нейну долгопровлечену и волнуєму багряницу, на нейныя просто но искусно исплетены на плещы ея косы, огню кой излазеше отъ очи ея и сладости, коя умѣряваше тая живость. Менторъ послѣдуваше Телемаху сосъ очи на долу, и сосъ благочинно молчаніе.

Они стигнаха до врата Калипсійныя пещеры, тамо се Телемахъ удиви, като видѣ єдну толку голѣму, просту и привлачителну уединенность, сичко онова що можеше да привлече очное гледаніе. Тамъ не видѣше нѣкой ни злато, ни сребро, ни мармары, ни столпове, ни іконы, ни кумиры: тая пещера бѣше изсѣчена въ каменныя стреминны, и направена сосъ трула*) украсены сосъ каменчета

*) Труло, кубе.